

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1889

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ νεωτέρας ἐγκυκλίου τοῦ πρὸς τοὺς κ.κ. Γυμνασάρχας, Σχολάρχας, Διευθυντὰς Ἑλλ. σχολείων καὶ Ἑλληνοδιδασκάλους ὡς καὶ τὸ Γενικὸν Διευθυντήριον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων δι' ἐτέρης ἡμοίας πρὸς τοὺς Δημοδιδασκάλους τοῦ Κράτους, συνιστᾷ αὐτοῖς τρίτην ἤδη φορὰν τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» ὡς ἰδίαν ὠφελίμων τῶν νέων καὶ τῆν ἐν τῇ οἰκογενίᾳ εἰσαγωγὴν τοῦ συντελεστικῆν τὰ μάλιστα πρὸς μετάδοσιν ὑγιᾶν γνώσεων παιδείων καὶ προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶσιν ὅπως καταστήσωσιν ἀξιόλογον ὄργανον διδασκαλίας τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν», πρὸς ἃ ἡ κοινωρία ἀνεγνώρισεν τὴν μίλλαν τιμητικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν ἡμοίας φύσεως περιοδικῶν.

Ἐκδίδεται τακτικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧ. Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

*Τῇ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ τῶν δοκιμωτέρων παρ' ἡμῶν λογογράφων,
παιδαγωγικῶν, ποιητῶν καὶ μουσικῶν κ.κ.*

ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΠΩΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ., ΒΕΡΓΟΥ Β., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ.,
ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ., ΚΑΒΑΣΙΛΑ Ι., ΛΕΛΕΚΟΥ Μ., ΜΟΣΧΑΚΗ ΠΝ.,
ΜΠΕΝΑΚΗ ΝΙΚ., ΝΙΚΟΛΑΡΑ ΑΝΔ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΣΚΟΚΟΥ ΚΩΝΣΤ.,
ΚΑΝΑΚΑΚΗ ΝΙΚ., ΛΑΜΠΕΛΕΤ Ν., ΜΠΕΚΑΤΩΡΟΥ Σ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Η

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ γρ. χρ. 3 1/2, ἐν Ρωσίᾳ ρούβλ. ἀργ. 2

Εἰς τοὺς φροντίζοντας πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα.

ΓΡΑΦΗΝΑ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ»

Ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀμήρου ἀριθ. 15, ὄπισθεν τῆς Δυτικῆς Ἑκκλησίας.

Ἐν Κων/πόλει, Βιβλιοδετεῖον κ. Ν. Κ. Γεράρδου, ἐν Γαλατῶν, Περμποτάζαρον, Σαχρὶ χάν.

Πᾶσα ἐπιτολὴ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν εἰς Ἀθήνας

ΜΑΪΟΣ

Εἰς τὸν μῆνα τοῦτον ἐδόθη τὸ ὄνομα πρὸς τιμὴν τῆς *Μαίας* τῆς μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ. Συνέβαιναν, ὡς παρατηροῦμεν καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῶν μηνῶν, ὅ,τι καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ἐν τῷ λαῷ. Ὅπως δηλ. ὁ λαὸς ὀνομάζει *Ἀγνοδημητρίτην* τὸν Ὀκτώβριον, διότι εἰς αὐτὸν πανηγυρίζεται ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, οὕτω καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεκάλουν διαφόρους μῆνας αὐτῶν με ὀνόματα θεῶν ἢ ἐνδόξων βασιλέων των πρὸς τιμὴν αὐτῶν. Τὸν Μάιον οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον ὡς ἄνδρα μέσης ἡλικίας, ἐνδεδυμένον φόρεμα πλατύ, φέροντα κάλαθον ἀνθέων πρὸς τὴν ῥίνα καὶ εἰς τοὺς πόδας παγώνιον, θέλοντες διὰ τοῦτου νὰ δεῖξωσι τὸ ἀνθηρὸν καὶ εὐώδες τῆς φύσεως κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον. Ὁ Μάιος κατ' ἀρχὰς ἦτον ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἔτους, κατόπιν ὁμως μετατέθη εἰς τὴν πέμπτην τάξιν, ὡς πέμπτος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ

Γεγονὸς χαρμόσυνον ἀγγέλλομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν λαβόν χώραν ἐσχάτως, τὴν 20ὴν Ἀπριλίου, κατὰ τὸ Μέγα Σάββατον, καὶ προαιωνιζόμενον εὐτυχῆ καὶ εὐλογημένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὴν μέλλουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους σταδιοδρομίαν, ὡς θεμελιωθὲν ἐπὶ βάσει ἀραχτοῦ καὶ ἀσαλεύτου, τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως, τῆς Ὀρθοδόξου, τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ὡς ἄλλη φιλόστοργος μήτηρ, ὑπεδέχθη ἐν ἀνοικταῖς ταῖς ἀγκάλαις τὴν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν ἐκ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων προσερχομένην σύζυγον τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Διαδόχου Κωνσταντίνου, τὴν Σοφίαν, καὶ ἠλλόγησεν αὐτὴν καὶ ἡγίασε διὰ Χρίσματος Ἁγίου!

Εὐχρηθῶμεν ἐκ βάρους ψυχῆς εἰς τὸν Ὑψιστον Θεόν, ἵνα τὸ νικητήριον τοῦτο γεγονός τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ἧτις προελείπεν ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς Ἐλευθερίας, καὶ ὑπεδείκνεν αἰετοῦ καὶ τὴν ὁδὸν τῆς Οὐρανιας Βασιλείας καὶ τῆς ἡμῶν Σωτηρίας, εὐχρηθῶμεν, ἵνα ἀποθῆ ὀϊωνὸς ἄριστος ὑπερφαίνων ἡμῖν ταχεῖαν καὶ τὴν μέλλουσαν Ἀνάστασιν τῆς Μεγάλης ἡμῶν Πατρίδος, τὴν τελείαν ἐκ τοῦ βαρβαρικοῦ ζυγοῦ Ἐλευθέρωσιν τῶν ὑποδούλων ἐπι Χωρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους!

ΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΑΥΓΟ

Πέτρος, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φραγασθῆτε, πῶς ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ τὸ Πάσχα! . . .

Πολλὰ τὸν ἔκαμαν νὰ περιμένῃ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐορτήν, ἀλλ' ἐν ἐκ τούτων ἦτο καὶ τὸ εἶός:

Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶχε θέσει εἰς ἐνέργειαν ὅλας τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις καὶ τὴν μικρὰν του ικανότητα, διὰ νὰ εὕρῃ τρόπον, ὅπως ὅταν ἔλθῃ τὸ Πάσχα, ὅτε τὰ παιδιὰ ὅλα τῆς γειτονίας ἢ οἱ φίλοι του καὶ οἱ συμμαθηταὶ του θὰ τσαγγαρίζουν τὰ κόκκινα αὐγά, νὰ μὴ εἰμποροῦν νὰ σπάσουν τὸ ἰδικόν του τὸ αὐγὸ! . . . Καὶ ἀκόμη περισσότερον νὰ σπάσῃ αὐτὸς, ἂν ἦνε δυνατόν, ὅλα τὰ λαμπροκίττα αὐγά τῶν φίλων του καὶ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ αὐτὸς ὅλα! !

— Ἄχ! τί πλεονεξία! . . .

Νὰ! διὰ τοῦτο ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ μία ὥρα ταχύτερα ἢ Λαμπρῆ!

— Λοιπὸν τί ἐσκέφθη; τί ἔκαμε;

«Νὰ σπάσῃ ἐν αὐγὸ κατὼ κατὼ καὶ εἰς τὴν κορυφήν νὰ τῷ θέσῃ ἀπὸ μέσα ἀναλελυμένο κηρί, διὰ νὰ γίνῃ τὸ αὐγὸ δυνατό . . .»

Αὕτῃ ἦτον ἡ πρώτη ιδέα.

Ἐδοκίμασε ἐν, δύο, τρία αὐγά, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅπισθεν εὐκόλα ἢ πονηρῶς! Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐνοήσῃ κανεὶς! Δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε, ἂν τὸν ἐπίαναν ψεύτη!

Διὰ τοῦτο ἦτο πεπεισμένος, καὶ ἀπὸ τοῦτο ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῇ.

Κατόπιν ἔκαμε καὶ ἄλλας δοκιμὰς· καλλιτέρα ὁμως ἐπινοήσας τῷ ἐφάνη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πέρυσιν εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐφαρμόσει καὶ πραγματοποιήσει εἰς συμμαθητῆς του πονηρὸς καὶ ἄτακτος καὶ ἀμελής.

— «Νὰ εὕρῃ μίαν πέτραν μαλακὴν, νὰ τὴν ζύσῃ καλὰ καὶ προσεκτικὰ, νὰ τὴν σχηματίσῃ, ὅπως τὸ αὐγὸ, στρογγυλὴν, νὰ τὴν βάλῃ, ἐπειτα κρυφὰ μετὰ τὰ ἄλλα αὐγά, τὰ ὁποῖα θὰ βάλῃ ἢ μακρὰ του εἰς τὸ σπῆτι καὶ . . .» τὰ λοιπὰ ἐνοοῦνται!

Εἰς τὸ ἔργον λοιπὸν!

Δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ εὕρε μίαν καλὴν πέτραν, ὑποκιτρινὴν, με τὴν ὁποίαν στρώνουν τῆς ταράτσας, ἀπὸ πουρὶ, καὶ τὴν ἐσχημάτισεν ὁ ἴδιος ὡς αὐγὸ!

Τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἡ μαμά του ἠτοίμαζε ἔς τὸ σπῆτι τὴν βαφήν διὰ τὰ αὐγά, καὶ τὴν ὥραν ποῦ ἐβράζον αὐτὰ καὶ ἐκοκκινίζαν ὠραία, ῥίπτει καὶ αὐτὸς τὸ πέτρινον αὐγὸ εἰς τὴν γούτραν, διὰ νὰ κοκκινίσῃ καὶ αὐτό!

Ἄλλὰ! . . . ἡ μαμά του κατέστρεψεν ὅλα του τὰ σχέδια! . . .

Μόνον σας θὰ κρίνατε, ἂν τῷ ἔπρεπεν αὕτῃ ἡ τιμωρία.

Ὅταν ἐφθασεν ἡ στιγμή νὰ ἐκβάλῃ τὰ αὐγά ἀπὸ τὴν βαφήν, παρετήρησεν ὅτι εἶχον σπάσει μέσα εἰς τὴν γούτραν πέντε αὐγά!

Τὰ ἔσπασεν ὁ Πέτρος με τὸ πέτρινον αὐγὸ!

Ἡ μαμά του τὸ ἐξέβαλε καὶ τοῦτο ἀπὸ τὴν βαφὴν, κόκκινο-κόκκινο ἴσάν τὴν φωτιά! Ἀλλὰ δὲν τὸ ἀφῆκε νὰ ζήσει οὐδὲ μίαν στιγμὴν. Τὸ ἔρριψε μὲ ὀρμὴν κάτω εἰς τὴν πέτρινην αὐλὴν καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια!..

Ὁ Πέτρος ἔρρηξε κραυγὴν πλήρη πόνου διὰ τὸ κατακαυμένο τὸ πέτρινον αὐγὸ, τὸ ὁποῖον τὸν ἔτρεφε μὲ τόσας ἐλπίδας ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας!

Ἦλθε ἔς τὴν μαμά του μὲ δάκρυα πολλὰ καὶ τὴν ἠρώτησε τί τῆς ἔκαμε τὸ αὐγὸ καὶ τὸ ἔσπασε χίλια κομμάτια!

— Παιδί μου!.. τῷ ἀπάντησεν ἡ μαμά του, αὐτὴ ἦτον ἡ τύχη του, αὐτὸ ἦτο τὸ μέλλον του! Ἐπειδὴ ὁ προουρισμὸς του ἦτο κακὸς, νὰ σπᾶν τὰ ξένα αὐγὰ τὰ ἀληθινὰ, ἔπρεπε νὰ πάθῃ αὐτὸ ποῦ ἔπαθε!.. Διὰ νὰ ἴμαί ὁμως δικαία, καὶ σὺ δὲν θὰ λάθῃς τὴν Λαμπρὴν κἀνὲν αὐγὸ, διὰ νὰ μάθῃς ὅτι καὶ ἡ πλεονεξία τιμωρεῖται!

MIX. E. KANAKAKH

ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

I

Ὅ,τι θὰ σοὶ διηγηθῶ σήμερον, μικρὲ μου ἀναγιώστα, εἶναι γεγονός.

Ἐάν ποτε ἐξῆλθες εἰς περίπατον μετὰ τῆς οἰκογενείας σου, ἢ τῆς παιδαγωγοῦ σου πρὸς τὴν ὁδὸν Κηφισίας, βεβαίως θὰ διέκρινες ἀριστερόθεν καὶ ἔναντι τῶν στρατώνων τοῦ πυροβολικοῦ κείμενον διώροφον, πενιχρὸν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ του, ὡς καὶ ἐν τῷ σκοπῷ του οἰκοδόμημα, πρὸ τοῦ ὁποῖου κείται ὠραῖος μικρὸς κήπος καὶ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν αὐτοῦ πλευρὰν ναῖσκος. Εἶναι τὸ Πτωχοκομεῖον. Ἐκεῖ εὐρίσκουσιν ἄσυλον ἐν ταῖς τελευταίαις ἡμέραις τοῦ βίου των δυστυχεῖς πλάσματα, ἀπόκληρα τῆς τύχης καὶ τῆς ἀστασίας τοῦ κόσμου τούτου θύματα. Ἄλλοτε οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν εὐτυχεῖς, πλούσιοι, ἀπολαμβάνοντες τῶν ἀγαθῶν τοῦ προσκαίρου τούτου βίου, εὐρέθησαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἄνευ ὀβολοῦ, ἄνευ ἄρτου καὶ ἐν τοιαύτῃ προθεβηκτικῇ ἡλικίᾳ, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀνεύρωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἐγκαταλειψάσης αὐτοὺς τύχης. Ποῦ νὰ κλίνωσι τότε τὴν κεφαλὴν; Ποῦ νὰ διέλθωσιν ἐν παραμυθίᾳ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου των; Βεβαίως οὐχὶ ἀλλαχοῦ, παρὰ ἐκεῖ εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ ἡ φιλευσπλαχνία τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Τὸν ἱερότερον σκοπὸν ἐνέχει τὸ καθίδρυμα τοῦτο καὶ εἶησαν εὐλογητὰ παρὰ Θεοῦ τὰ ὀνόματα τῶν ἰδρυτῶν του.

Εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον εἰσῆλθον καὶ ἐγὼ Κυριακὴν τινα μετὰ μεσημβρίαν, φέρων τὸ βῆμα χάριν περιπάτου πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εὗρον γέροντά τινα ἐν τῷ κήπῳ καὶ παρεκάθησα αὐτῷ ἐρωτῶν τὰ τοῦ βίου των ἐν τῷ γηροκομείῳ τούτῳ. Πολλὰ μοὶ διηγήθη ὁ γέρον οὗτος, ἀλλὰ μετὰξὺ αὐτῶν καὶ τὸ ἐξῆς συγκινητικώτατον:

II

Πρὸ ἐτῶν πολλῶν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διήρχετο πρὸ τοῦ πτωχοκομείου δεκαετῆς παῖς, Ἐρρίκος ὀνόματι, μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ του καὶ ὅστις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του ἐφαίνετο ὅτι ἀνήκεν εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν τῆς πόλεώς μας. Δὲν παρήρχετο ἡμέρα καθ' ἣν διερχόμενος ἐκ τοῦ πτωχοκομείου νὰ μὴ ρίψῃ εἰς τὸ μικρὸν κιβώτιον, τὸ παρὰ τὴν θύραν κρεμάμενον, τὰ ὀλίγα δεκάλεπτα, ἄτινα ἡ μήτηρ του τῷ ἔδιδε διὰ νὰ προμηθευθῇ γλυκίσματα κλπ. Καὶ ὅταν ἡ χεὶρ του ἠπλοῦτο πρὸς τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, τὸ δεχόμενον τὸ μέγα ποσὸν τοῦ πλουσίου

καὶ τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας, γέρον παρὰ τὸ κιβώτιον καθήμενος:—«Εὐλογημένο νὰ εἶσαι παιδί μου» τῷ ἔλεγεν, «Ἡ τύχη σου βουνοῦ νὰ ἦναι». Καὶ ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἀπῆρχετο κατευχαριστημένος δεχόμενος τὰς θωπείας τῆς παιδαγωγοῦ του καὶ τὰ φιλήματα τὸ ἑσπέρας ἐν τῷ οἴκῳ τῆς μητρός του.

Ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶχον παρέλθει ἀρκετὰ ἔτη. Ὁ μικρὸς Ἐρρίκος ἠνδρώθη καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐγένετο κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Εἰργάσθη ὡς σὺφρων υἱὸς καὶ ὡς δραστήριος νέος καὶ κατώρθωσε νὰ διπλασιάσῃ τὴν περιουσίαν του. Πρὸ δύο μηνῶν διὰ τῶν ἐφημερίδων μεγάλη ἀνηγγέλλετο δωρεὰ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον. Ὁ Ἐρρίκος Κ. προσέφερον ἀριστὸν χρηματικὸν ποσόν. Ἦτον ὁ μικρὸς Ἐρρίκος, ὃν οἱ γέροντες τοῦ πτωχοκομείου ἐγνώριζον διερχόμενον καὶ ρίπτοντα τὰ ὀλίγα κομμάτια εἰς τὸ κιβώτιον. Δὲν ἐλησμόνησε, πλουτίσας ὁ Ἐρρίκος, τὸ πτωχοκομεῖον του καὶ ἤδη παρὰ τὴν θέσιν ἐκείνην, ἐν ἣ ἄλλοτε εὐρίσκετο τὸ κιβώτιον τῶν συνδρομῶν, ἀνεγῆγχεται πλάξ μαρμαρίνη, ἐν ἣ ἔχει γραφῆ χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρρίκου ὡς μεγάλου εὐεργέτου τοῦ εὐεργετικοῦ καθιδρύματος.

ΝΙΚΟΛ. Γ. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

MIX. E. KANAKAKH

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Δραμᾶτιον παιδικὸν μονόπρακτον ἠθικο-πατριωτικόν

(Συνέχεια καὶ τέλος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἀρωτέρω καὶ ὁ Αἰμίλιος

Αἰμίλιος προλαμβάνων ὄλονε εἰς τὴν θύραν, ἐν ἣ φαίνεται πλήρης χαρῆς κρατῶν ἐκ τῆς δεξιᾶς τ' ὀρφανὸν συγκινημένον ἐκ τῆς ἐποδοχῆς.

Παιδιά! Ἐρατῶ, Νίκο!... αὐτὸ εἶναι! αὐτὸ!... (τὸ παρουσάζει πρὸς αὐτοὺς. Σπεύδουσιν ὅλοι πρὸς αὐτὸ καὶ τὸ περικνολοῦσι βαιροντες συγκρότως πρὸς τὸ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς μέρος).

Νίκος, περιχαρῆς

Γιὰ σένα ὠμιλοῦσαμεν τόσην ὥραν!

Αἰμίλιος

Ἀλήθεια! παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ εἴμεθα φευγάτοι, διὰ νὰ σὲ εὐρωμεν... Πῶς δὲν σὲ εἶδα τόσαις ἡμέραις;... δὲν εἰξευρες, ὅτι κάθημαι ἐδῶ κοντά:

Ὁρφανό

Δὲν εἰξευρα.

Πηνελόπη

Πάρε, μικρὲ μου, αὐτά! (τῷ τείνει τὴν χεῖρα)

Αἰμίλιος

Μὴ βιάζεσαι, Πηνελόπη! ἔχομεν νὰ τοῦ δώσωμεν καλλίτερον, πολὺ καλλίτερον ἀκόμη ἀπὸ τὰ χρήματα!...

Ὁρφανό

Σᾶς εὐχαριστῶ, πολὺ!...

Ἀνθὴ πρὸς τὸν **Αἰμίλιον**

Νὰ φωνάζωμεν, Αἰμίλιε, τὴν Μαρίαν;

Ἐρατῶ, μετὰ προθυμίας

Ναί! νὰ τὴν φωνάζωμεν (καλοῦσα δυνατὰ) Μαρία;

Νίκος

Ὅχι! ὄχι! ἀκόμη!

Αἰμίλιος, περιχαρῆς

Ναί! ὄχι! Σταθῆτε μὰ στιγμὴ νὰ τὸ ἐρωτήσωμεν πρώτα.

Κλειώ

Εἶχες ἀδελφὴν;

Ἀγλαΐα

Τὴν Μαρίαν;

Ὁρφανό

Ναί! πῶς τὸ εἰξεύρετε;

Ἐρατῶ, πρὸς τὴν **Κλειώ** καὶ **Ἀγλαΐαν**
Σταθῆτε, Σταθῆτε! δὲν ἠρωτήσατε

ὅπως ἔπρεπε (πρὸς τὸ ὄρφανό) Ξεύ-
ρεις ποῦ εἶναι;

Ὁρφανό, μετὰ βαθρῶν στεναγμῶν

"Οὐχί! τὸσον καιρὸ τρέγω ἐδῶ κ' ἐ-
καὶ γὰρ νὰ τὴ ἔρω, μὰ δὲν τὴν ἦρα
ἀκόμη!

Αἰμίλιος

"Όταν σὲ εἶδα, δὲν σὲ ἠρώτησα τὸ
ὄνομά σου... πὲς μου, πῶς σὲ λένε;

Ὁρφανό

Γεωργάκη.

Ἐρατῶ, καλοῦσα δυνατὰ

Μαρία! Μαρία!

Πηνελόπη, Κλειώ, Ἐλπίς, περιχαρῆς

Τρέξε! τρέξε, Μαρία! τρέξε!

Ἀγλαΐα, τρέφουσα πρὸς τὴν θέραν

Μαρία! Ὁ Γεωργάκης! ὁ Γεωργά-
κης! Ἐλα νὰ τὸν ἴδῃς!

Ὁρφανό, ἐκπληκτοῦ

Ἐδῶ εἶναι; Ἀχ! ἄς ἔλθῃ νὰ τὴ ἴδῃ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ἡ ΜΑΡΙΑ

Μαρία, τρέφουσα ἀνημέλιτος σταματῶ ἐκ-
πληκτοῦ πρὸς αὐτῶν. οἱ ὅποιοι κρῖνται
ἐν ἄλλοι ὀπισθεν αὐτῶν τὸ ὄρφανό

Τί εἶναι παιδιὰ; τί μὲ θέλετε;

Νίκος, τρέφων πρὸς αὐτὴν

"Ἡέλεις νὰ ἴδῃς τὸν ἀδελφὸ σου;...

Αἰμίλιος, προσθέτει ἡμέσως

Τὸν Γεωργάκην;

Μαρία

Τὸν εἶδατε, Αἰμίλιε;... ποῦ εἶναι;
... εἰπέτε μου καὶ θὰ πάω, ὅπου καὶ
ἀν ἦναι.

Νίκος, διεκτιμῶν μετὰ ζωηρότητος

Νάτος! Ἐδῶ εἶναι!

Μαρία

Ἐδῶ; (σπεύδει νὰ τὸν ἐναγκα-
λισθῇ) Ἀδελφούλι μου!

Ὁρφανό τὴν ἀναρωριῶν

Ἀδελφίτσα μου;! (πίπτει εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς) Μαρία;!

Μαρία, φιλοῦσα εἰς τὸ μέτωπον

Θεέ μου! Σὲ εὐχαριστῶ!

Ἀγλαΐα, θαρρόουσα ἐκ χαρῆς

Ἀχ! νὰ ἦταν ἐδῶ ἡ μαμά!... ἔ-
φυγε πρὸ ὀλίγου!...

Ὁρφανό

Δὲν εἶμαι πλέον ὄρφανό! Τὸς πό-
νους ὅλους λησμονῶ!...

Μαρία, παραθετοῦσα

Τί ἀκούω πάλιν;... Θεέ μου!...
Γεωργάκη μου! τί εἶπες;... δὲν εἶσαι
πλέον ὄρφανό; Ζῆ ἡ μητέρα Γεωργά-
κη, ὁ πατέρας; Πὲς μου. Γιατί μοῦ τὸ
λές αὐτό;...

Ὁρφανό, θλιβόμενον

Γιατὶ τὸσον καιρὸ ἔτρεχα, μόνο, ἔ-
ρημο, χωρὶς καμμιά παρηγοριά, μὲ
μόνη μου συντροφιά τὴν δυστυχία, τὴν
πείνα, τὰ δάκρυα!... καὶ χωρὶς νὰ
εἰσεύρω ποῦ εἶσαι Μαρία μου!...
(κλαίει)

Μαρία

Ἀλλὰ, ἡ μάνα; ὁ πατέρας μας;
τί γίνονται, Γεωργάκη;

Ὁρφανό

Σπῆτι δὲν ἔχομε παιὰ, Μαρία μου!
Μὰς τῶκαψαν μὲ ὅλα τὰ δένδρα καὶ
ὅσα εἰξευρες ποῦ εἴχαμεν ἔς τὴν Κρήτη,
τὴν πατρίδα μας.

Μαρία

Ποῖοι ἀπίστοι, Γεωργάκη μου, ποῖοι
ἄσπλαγγχοι;!...

Ὁρφανό

Ποῖοι ἄλλοι ἀπ' τοὺς Τούρκους τοὺς
σκυλάπιστους!... Γὰρ τοῦτο ὁ πατέ-
ρας μας ἀδιάκοπα τοὺς πολεμῶν ἡμέρα
καὶ νύχτα ἔς τὰ βουνά!

Μαρία πεφοβισμένη

Καὶ ἡ μάνα; δὲν μοῦ εἶπες πὲς
μου, τί ἔγινε; Γεωργάκη μου;...

Ὁρφανό, ἐν συντριβῇ καρδίας

Μὴ μ' ἐρωτᾷς, Μαρία μου!... θὰ
σοῦ τὰ εἶπουν οἱ χωριανοὶ μας, ποῦ εἶ-
ναι ἐδῶ...

Μαρία

Μὰ ἐσύ δὲν ξεύρεις;... Πὲς μου,
Γεωργάκη, Ζῆ ἡ μανοῦλα μας;

Ὁρφανό, μετὰ θαρρόων

"Οὐχί! Μαρία μου!... ἀπέθνηκε καὶ
μὰς ἀρῆκε μοναχά! πεντήρρανα! (κα-
πίπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν)

Μαρία, βήγγουσα κραυγῶν δάκρυ, γιατί-
τι κατέπνυσε τὸ πρόσωπον.

Ἀχ! μανοῦλά μου!... γλυκειά μου
μάνουλα!

Ἐρατῶ, Ἀνθή, Πηνελόπη, Ἐλπίς, Κλειώ,
κλαίοντες ἐπίσης, κατέπνυσε τὸ πρόσωπον.

Ὁρφανό

Μὴν κλαῖς Μαρία μου! μὴν κλαῖς!
... Πὲς πῶς πληγώθηκε ἔς τὸν πόλε-
μο!... Τὸ ἴδιο, εἶναι! οἱ Τούρκοι τὴν
ἐσκότωσαν!

Νίκος, πλησιάζων τὸν Γεωργάκην, ἐρωτῶ
μετ' ὀργῆς

Οἱ Τούρκοι εἶπες;...

Αἰμίλιος, ἠγανακτημένος κτυπῶ τοὺς πό-
δας, σφίγγων τοὺς γρόνθους

Ἄ! τὰ σκυλλά... Πῶς ἤθελα νὰ
ἦσαν ὅλοι ἕνα κορμὶ καὶ νὰ κοβα μὲ
μὴ σπαθῆ τὸ ἄγριο τὸ κεφάλι των!...

Ὁρφανό, ἐξακολουθεῖ

Τὴν ὥρα ποῦ ἔαζαν φωτιά γὰρ νὰ
μᾶς κάψουν, ὀλοζώντανους ἐμένα καὶ
τὴν μάνα μας μαζὺ μὲ ὅλα ὅσα εἴχαμε
στὸ σπῆτι μέσα, ἔφυγε μιά φωνὴ ὡς
τὸν οὐρανό, «Βοήθεια Θεέ μου εἰπέ,
καίτοιμαι!...» Κι' ἀπόμεινε ἀμίλητη,
νεκρή! Ἐγὼ δὲν ξεύρω πῶς εὐρέθηκα
ἔς τὴν πόρτα μόνο μιάς! Κάνεις δὲν ἦ-
ταν τότε κάτω ἐκεῖ. Μόλις μᾶς ἔβα-
λαν φωτιά σκορπίστηκαν αὐτοὶ κ' ἐμεῖς!

Μαρία, κλαίονσα

Καὶ σύ πῶς ἤλθες; πῶς εὐρέθηκες
ἐδῶ;

Ὁρφανό

"Ἦλθα μονάχο μὲ ἄλλους πατριώ-
ταις γὰρ νὰ σ' εὐρω... Ἄν ἦμην λίγο
μεγαλῆτερος δὲν θὰ ἠρχόμην!... ὄχι!
... Ἀλλὰ νὰ ζήσω θείω, θεέ μου! νὰ
ζήσω νὰ ἐκδικηθῶ τὴν μάνα μου καὶ
τὴν πατρίδα μου! Νὰ τὴν ἀκούσω Ἑλ-
ληνική ἤθελα καὶ ἀμέσως ἔς ἀπέθνηκα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ ΠΑΠΠΟΣ

Ἐνῶ εἶναι ἐστραμμένοι ὅλοι πρὸς τὸ ἐμπρὸς
φαίνεται εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θέραις ὁ πολὺς
πάππος τῆς Ἐρατοῦς, Ἀγλαΐας καὶ τοῦ
Νίκου, ἐκπληκτοῦ πρὸ τῶν συγκινη-
τημένων καὶ κέκλω σενθηραιομένων παι-
δων, τὴν ἠμελίαν τῶν ὁποίων προσπαθεῖ
ν' ἀκούσῃ μετ' ἐπιτηδεύσεως.

Αἰμίλιος, σοβαρῶς

Πίστευε, Γεωργά εἰς τὸν Θεόν! εἰς
τὸν Πανκράτητον Θεόν, ποῦ σὲ ὠδήγη-

σεν ἐδῶ κ' εὐρήκεις τὴν καλὴν σου τὴν
Μαρίαν, καὶ ὅταν μεγαλώσης, ἔσ τὸ ὀρ-
κίζομαι, θὰ ἔβρῃς μαζὺ μας ἑτοιμοὺς
συντρόφους ν' ἀποθάνουν ὅλοι πολεμοῦν-
τες κατὰ τῶν ἀπίστων Τούρκων ὑπὲρ
πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος, τῆς Κρή-
της καὶ τῆς Θράκης, τῆς Ἡπείρου,
τῆς Μακεδονίας, κ' ὑπὲρ ὅλου τοῦ
Ἑλληνισμοῦ!

Ὁ Πάππος, πλησιάζει ὀλίγον ἡσώχως καὶ
προφυλακτικῶς τείνων ἄμφοτερὰς τὰς
χεῖρας, ὡς εἰς ἐναγκαλιῶν

Νίκος, ἔσθους

Τότε θὰ ἴδῃς τὴν γλυκειά μητέρα
σου! θάχῃς πολλοὺς συντρόφους καὶ
πρῶτα ἐμὲ καὶ τὸν Αἰμίλιον κ' ὅλους
τοὺς Ἑλληνοπαῖδας, οἱ ὅποιοι θὰ δο-
ξάσωσι καὶ πάλιν τοὺς πατέρας μας
καὶ τὴν Πατρίδα!

Πάππος, σπεύδων λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν τῶν Νίκου καὶ τῶν Αἰμίλιου, πε-
ρικεκλαῖται δι' αὐτῶν εὐλαβῶς ὅλον τὸ ὄρ-
φανό γονυπετεῖ πρὸς αὐτῶν.

Εὐγε σας! εὐγε σας! καλὰ μου
παιδιά!... Εἰς σας, ἐνεπιστεῦθη

ὁ Θεὸς τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος!...

Καλοὶ φανῆτε, ἀγαπήσατε ὡς ἀδελ-
φοί, γυμνάζετε τὸ σῶμα σας καὶ τὴν

ψυχὴν, σπουδάζετε μὲ φρόνησιν καὶ

ἀρετὴν μὴ λησμονῆτε ἐν ὄσφ ζῆτε,

ὅτι οἱ πατέρες σας γὰρ νὰ σας δώ-
σουν τὴν μικρὰν αὐτὴν μερίδ' ἀπ' τῆ

μεγάλῃ Ἑλλάδι, τὴν Πατρίδα μας,

ὑπέρτατον στερήσεις, διωγμοὺς καὶ βί-
σαν ἀπεριγράφτα δειχθῆτε ἄξιοι σῆς

καὶ ἰκανώτεροι ἀπ' αὐτοὺς, κ' ἔχετε ὡς

ἕνα ἄγιον σκοπὸν νὰ ἐκδικήσητε μίαν

ἡμέρα τὴν Μητέρα, τὴν Πατρίδα σας,

κατὰ ἐγθεῶν βαρβάρων καὶ ἀπίστων!
... καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκείνη ἡ πο-
θητὴ, στερεὰν τότε ἡ Πατρίς θὰ θέσῃ

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας ἐνδοξόν, ἀμάρτυ-
ρον! Ὅταν αὐτὸ εἶναι, ὅπως σας λέ-
γω, τ' ὄνειρον καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ βίου
σας, θὰ ἴσθῃτε εὐλογημένα ἀπὸ τὸν Θεόν!

Πίπτει ἡ σκηνή.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΚΙ

Σιγαλὰ τὸ καρβάκι
 Αὐλαζώνει τὰ νερά
 Καὶ πετᾷ σὰν τὸ πουλάκι
 Εἰς τὴν λιμνὴν μὴ χαρά.

Τὰ νερά σὲ δύο σχίζει
 Μὲ κατάλευκο παρὶ
 Κ' ἡ σημαία κυματίζει
 Ὑψηλὰ ἢ γαλανή.

Μὲ κρυφὴ χαρὰ κοτ' ἄζουν
 Τὸ καράκι τὰ παιδιὰ
 Καὶ τὰ δεῦ ἀκαστεράζουν
 Ἀπὸ μὲσ' ἀπ' τὴν καρδιά.

Τὸ φαντάζονται νὰ ἔχῃ
 Τὰ καρόγια του νερά
 Καὶ περὶφανο νὰ τρέχῃ
 Εἰς τῆς Κρήτης τὰ νερά

Καὶ παντοῦ ὅπου περνᾷ
 Μὲ τὸ ἄσπρο του παρὶ
 Γέρω, γέρω νὰ σκορπάῃ
 Ἀεθριὰ ἢ γαλανή

Ἄχ νὰ ἦτανε μεγάλο
 Τὸ καράκι καὶ καλὸ
 Θὰ πετοῦσε δίχως ἄλλο
 Εἰς τῆς Κρήτης τὸ γυαλὸ!

NI-COS

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὅλα ὅλα σηκωθῆτε
 Ὅλα κάτω καταβῆτε
 Γιὰ νὰ παίξωμε παιδιὰ
 Σ' ἑ' ἀνθισμένα τὰ κλαδιὰ

Κάτω κάτω πᾶμε ὅλοι
 Σ' τὸ ὠραῖο περιόδι
 Μὲ χαραῖς καὶ με τραγούδια
 Γιὰ νὰ κόψωμε λουλούδια

Πᾶει ἔλθωσι τὸ χιόνι
 Κ' ἦλθε πάλι χε.λιθόνι
 Καὶ γ.λνὰ γ.λνὰ λαλεῖ
 Κ' ὅλους ἔξω μᾶς καλεῖ

Ἐκεῖ κάτω ἑ' ἄνθη πᾶμε
 Νὰ χαρέψωμε, νὰ φᾶμε
 Κ' ἔπειτα πετοῦμε πάλι
 Σ' τῆς μητέρας τὴν ἀγκάλιη.
 Α. Σ. Ἀρβανιτόπουλος

ΚΑΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Χρονογραφικὸν διήγημα

Εἶχεν ἔλθει τὸ Πάσχα! Ὁ κόσμος ὅλος εἰώρταζεν ἀφ' ἐσπέρας, ἀπὸ βαθυτάτης νυκτός, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἠκούσθη ἐκ τῆς Ἑκκλησίας ἀντηχῆσαν εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα «Χριστὸς Ἀνέστη», εἰώρταζον ὅλοι ἐν χαρᾷ ἀσάτω, ἐν χαρᾷ θείᾳ, ἐν ὁμοιοῦ ἀδελφικῇ, ἐν ἀγνότητι χριστιανικῇ, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν!

Ὁ Αἰμίλιος καὶ ὁ Τιμολέον δύο γρουθὲ παιδάκια, δύο χαριτωμένα ἀδελφάκια, εἰς πᾶσαν αὐτῶν πρᾶξιν ὑπακούοντα εἰς τὴν μυστηριώδη ὄσων καὶ αὐστηρῶν φωνῆν τοῦ καλοῦ πατρὸς των, καὶ εἰς τὰς γλυκαῖς συμβουλὰς τῆς ἀγαπητῆς μητρὸς των, συνεμερίζοντο καὶ αὐτὰ τὴν χαρὰν ἁπάντων, ἣ ὅποια εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἰδίως ἐφαίνετο ἐξωγραφημένη, ἠσθάνοντο καὶ αὐτὰ πολὺ ζωηρότερον τῶν ἄλλων τὴν ἐπίδρασιν ἐφ' ἑαυτῶν τῆς ἀγάπης τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος καὶ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἠσθάνοντο καὶ ἀπήλθον καὶ αὐτὰ μετὰ τῶν φιλετάτων αὐτοῦ γονέων καὶ μετὰ τῶν πεφιλημένων ἀδελφῶν καὶ οἰκείων τὴν χαρὰν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πᾶς χριστιανικὸς οἶκος πληροῦται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Λαμπροφόρου ἐκ τῶν Νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν!

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, ἐν τῷ μέσῳ, παρακαθήμενοι κυκλοτερώς ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ ἀδελφοί, αἱ ἀδελφαὶ καὶ φίλοι τοῦ Αἰμιλίου καὶ τοῦ Τιμολέοντος παρηκολούθουν δι' ὀρεκτικῶν βλέμματων τὸν περιστρεφόμενον ἔνωθεν ἠσυχῶς κειομένης πυρᾶς ὀβελίαν ἄμυρον, συνοδαύοντες ἐκάστην στροφὴν τοῦ ὀβελίου καὶ τοῦ ἄμυρου ἄλλοτε μὲ στροφὴν ἕσματος, ἄλλοτε μὲ μίαν πρόποσιν ὑπὲρ ὑγείας ἀλλήλων, πάντοτε δὲ μὲ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὴν χαρὰν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τὴν ἀγαλλίασιν καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ Αἰμίλιος καὶ ὁ Τιμολέον εἰσιψαν πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς θείας αὐτῆς συναναστροφῆς, ἐκ τῆς οὐρανίας αὐτῆς συνομιλίας, ὅπου ὁ Χριστὸς ἔνωθεν ἠυλόγει πᾶ πιστὰ αὐτοῦ τέκνα, τὰ ὅποια ἀληθῶς ἐξεδήλουν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν διὰ τοῦ ροθεροῦ αὐτοῦ παθήματος, τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, εἶχε διδάξει καὶ ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς ὁ Χριστὸς θέσας ἑαυτὸν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν.

Ἐλείψαν πρὸς στιγμήν ἐκ τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ ὀμίλου, ἐκ τοῦ συνδέσμου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμοιοῦς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐλογίας, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας, ὁ Αἰμίλιος καὶ ὁ Τιμολέων, ἀναθάντες πρὸς στιγμήν εἰς τὴν οἰκίαν.

Φοβερός κρότος καὶ λάμψις ἀπαισία φλογὸς ἐσκοτισμένης, ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν πάντων, μετέστρεψε τὴν χαρὰν τῶν συνευθυμούντων ἐν τῇ αὐλῇ εἰς ἐκπληξιν ὄδυνηράν καὶ φόβον, ἐσκοτίσε τὸν νοῦν τῶν γονέων, ἐτρόμαξε τὴν καρδίαν τῶν ἀδελφῶν . . .

Φωναὶ ἀπέλλιπες ἐκάλουν εἰς βοήθειάν ὅλους, εἰς βοήθειαν τοῦ Αἰμιλίου καὶ τοῦ Τιμολέοντος !

Ὁσμὴ φρικαλέα πυρίτιδος, καπνὸς ζοφώδης ἐπλήρωσεν ἅμα τῇ ἐκκρήξει τὴν οἰκίαν πᾶσαν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἀνεζήτουν πάντες οἱ σπεύσαντες τὰ παιδιά, θύματα ἴσως τοῦ ἐπικρατούντος, φεῦ ! ἀπερισκέπτου καὶ ἐπαράτου ἐθίμου, ἐθίμου μόνον ἐπαράτων ἀνθρώπων καὶ ἀπερισκέπτων, ἐσκοτισμένων ἐχόντων τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, σσαλαυμένην τὴν διάνοιαν, ἀπρακτοῦσαν τὴν συνείδησιν . . . !

Εὐρον τὸν Αἰμίλιον μὲ πληγωμένην τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀναφλεγείσαν ὡς δάδα ἐκ τῆς ἀναφλεγείσης πυρίτιδος, τὴν ὁποίαν κακὸς τις καὶ ὀλέθριος δαίμων τοῖς εἶχε προμηθεύσει, ἵνα διασκοδάσῃ κατὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, πρᾶγματι ὅμως ἵνα διασκορπίσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην, τὴν ἡρεμον ἀπόλαυσιν τῆς οἰκογενειακῆς ἅμα καὶ θερησκευτικῆς ταύτης εὐορτῆς τοῦ Πάσχα !

Ὁ Τιμολέων εὐρέθη ἄνευ ὀφρύων καὶ μέλας τὴν μορφήν, ἐμποήσας τρόμον εἰς τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς καὶ ἀδελφούς . . .

Ὁ φόβος ὅλων ἦτο μέγας. Ἡ λύπη διεδέχθη τὴν χαρὰν, ἡ ἐκπληξίς τὴν ἡρεμίαν, ἡ δυστυχία τὴν προτέραν εὐτυχίαν καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου πρὸς στιγμήν ἐσάλεψε τὸν νοῦν, ἐσκοτίσε τὴν διάνοιαν καὶ τὴν φαντασίαν ὅλων !

Τὸ πάθημα ἀμφοτέρων εὐτυχῶς δὲν ἀπέβη ἐπικίνδυνον, ὅσον οἱ γονεῖς ἐφοβοῦντο ! Ὁ Τιμολέων ἐνίκησε καὶ ἀνέκτησεν ἀμέσως τὸ πρότερόν του λευκὸν χρῶμα, αἱ δὲ ὀφρὺς του σὺν τῷ χρόνῳ ἀνεσύρσαν. Τοῦ Αἰμιλίου ἡ καεῖσα χεῖρ, ἴσθη μετ' οὐ πολὺν χρόνον. Ἡ ἀνάμνησις ὅμως τοῦ μικροῦ τούτων παθήματος, ἄς χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον ὡς μάθημα καὶ εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου καὶ τοὺς μεγάλους ἀναγιώστας.

MIX. E. KANAKAKIS

ΠΟΝΤΙΚΟΣ-ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

(Μῦθος)

Μιὰ ἡμέρα, ποντικᾶκι μὲ χωρὶς μυαλό καὶ γνῶσι
Ἐσοφίσθηκε νὰ γείνη στρατηγὸς εἰς τὴ φυλὴν του
Νὰ φορέσῃ ἐπωμίδες, μακρὸν σπαθὶ νὰ ζώσῃ
Γιὰ νὰ τρέμουνε οἱ ἄλλοι ποντικοὶ τὴν προσταγὴν του !
Δὲν ρωτᾷ κανένα ἄλλον παρὰ μόνον τὰ μυαλά του.
Καὶ ἰδοὺ τὸν ξεπροβάλλει στρατηγὸς εἰς τὴν φωλιά του.
Μόλις εἶδανε οἱ ἄλλοι ποντικοὶ τὸν κυρ-Μουστάκα
Μὲ λοφίον στὸ κεφάλι καὶ ἴστη μέση σακκαράκα
Μὲ σπυρούνια ἔς τὰ ποδάρια καὶ γαλόνια εἰς τοὺς ὤμους
Νὰ βροντᾷ τὸ σπαθὶ του εἰς τὰς τρύπας τῶν τοῦς δρόμους.
Νὰ σᾶς πῶ παιδιὰ ἀλήθεια, τὸν ἐφθόνησαν λιγάκι.
Καὶ ἐθαύμαζαν νὰ βλέπουν στρατηγὸ τὸ ποντικᾶκι !

Ἐνας μόνον δὲν θαυμάζει τοῦ Μουστάκα τὰ γαλόνια
Ἐνας γέρος ἀσπρομάλλης ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ χρόνια
Ὅπου εἶδε ἀπ' τὰ νεύματα ὡς τὰ γεροντάματα του
Νὰ συμβουῖνε, γίλια δύο ἐκεῖ μέσα ἔς τὴν φωλιά του.

Ὁ Μουστάκας περπατοῦσε ὅλος νᾶζι καὶ καμᾶρι
Τρίγχι-εράγκα πὸ σπυροῦνι ἔς τὸ μικρὸν τοῦ τὸ ποδᾶρι,
Γκράκα-γκράκα τὸ σπαθὶ του εἰς τοὺς δρόμους ἐβροντοῦσε
Καὶ καθ' εἰς γὰρ τὸν Μουστάκα τὸν στρατάρχη ὠμίλοῦσε.
Μὰ ὁ γέρος ὡς τὸ τέλος νὰ τὸν βλέπῃ δὲν βαστάει
Καὶ μιὰ μέρα σὺν τὸν εἶδε κορδομένον νὰ περνᾷ
Τὸν φωνάζει εἰς τὴν ἄκρην καὶ σιμὰ του τὸν καθίζει
Καὶ εὐθὺς νὰ συμβουλεύῃ τὸν στρατάρχη μὰς ἀρχίζει.
— Νὰ σοῦ πῶ κύρ στρατηγέ μου, ἀρχινᾷ ὁ ἀσπρομάλλης,
Τὶ σοῦ ἦλθε ἐπωμίδες καὶ μακρὸν σπαθὶ νὰ βάλῃς ;
Γιατὶ θέλεις νὰ περάσῃς ἀπὸ ὅτι εἶσαι ἄλλος ;
Καὶ νὰ φραίνεσαι ἀπ' τ' ἄλλα ποντικᾶκια πειὸ μεγάλος ;
Τὶ νομίζεις : ὅτι τάχα τὰ ὀλόχρυσά γαλόνια
Ἡ στολὴ καὶ τὰ σπυρούνια, τὸ λοφίον, τὰ κορδόνια
Καὶ τὸ κοφτερὸ σπαθᾶκι ὅπου ἔξωσις ἔς τὴ μέση
Ἐγουνε καμμὰ ἀξία σὺν ποντικᾶ τὰ φορέσῃ ;
Βγάλε τὰ τρελλὰ ἀμέσως κ' εἶλα πάλι ἔς τὸ μυαλό σου.
Σ' ἀγαπῶ μὲ τὴν καρδίαν μου καὶ γυρεύω τὸ καλό σου,
Βγάλε τὰ νὰ μὴν περάσῃ ἡ Ψιφίνα καὶ στογᾶσου
Πῶς εὐθὺς θὰ σὲ ἀρπάξῃ καὶ μὲ ὅλα τ' ἄρματα σου !
Ἐγελοῦσε ὁ Μουστάκας εἰς τὰ λόγια τ' ἀσπρομάλλης
Καὶ σιγὰ, σιγὰ κινῶσε τὸ μικρὸν τοῦ κεφάλι
Καὶ τοῦ εἶπε — Εἴμαι, γέρο, κοφτερὸ σπαθὶ ζωσμένους
Καὶ ἔς τοὺς δρόμους τριγυρίζω σὺν τὸν κοῦρκο ρουσκομένους

Με δλόχρυσα γαλόνια καὶ σπιρούνη ἔς τὸ ποδάρι
Γιὰ νὰ φαίνωμαι ἔς τῆς γάτας ὅτι εἶμαι παλλικάρη.
Ποῖα γάτα δὲν μοῦ λέγεις, γέροντά μου, θὰ τολμήσῃ
Ποντικίαι νὰ πειράξῃ σὰν ἐμένα ἀντικρύσῃ ;
— Δὲν τὰ κύνουε παιδί μου τὰ ἄλλα τὰ παλλικάρηα,
Ἀπεκρίθηκεν ὁ γέρονς, τὰ σπιρούνηα ἔς τὰ ποδάρια,
Ἢ καρδιά μονάχα εἶναι πού κἀθέλωνε τὸν κἀνει
Παλλικάρη εἰς τ' ἀλήθεια καὶ μὲ δίχως γιαταγάνη.
Ἄκουσε καὶ μὲ τὸ γέρο πού γυρεύω τὸ καλό σου
Εἶσαι σύ παιδί ἀκόμα καὶ κουνιέται τὸ μυαλό σου
Κι' ὅσα ξέρει ἕνας γέρονς δὲν μπορεῖς ἐσύ νὰ μάθῃς
Πρὶν γηράσῃς σὰν κ' ἐμένα, κι' ὅτι ἔπαθα πρὶν πάθῃς.
Ὁ Μουστάκας δὲν ἀκούει ἀπὸ λόγια μόνον βγαίνει
Καὶ εὐθὺς εἰς τὴν κουζίνα ἀπ' τὴν τρύπα του πηγαίνει
Ὅπου εἶδε νὰ κοιμάται ἡ ψιφίνα μὴ ἡμέρα

Εἶχε τύχην ὅμως τὴν αὐτὴν καὶ δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα !
Φεύγει πάλι ὁ κύρ Μουστάκας γιὰ νὰ πάῃ ἔς τὴ φωλιά του
Καὶ ἀφήνει νὰ βροντοῦνε γκριγκι γράγκα τ' ἄρματά του
Ὅταν βλέπει ἐμπροστά του τὴν ψιφίνα νὰ προβάλλῃ
Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ κατὰμαυρο κεφάλι,
Μὲ μουστάκια σηκωμένα καὶ οὐρὰ ἀγριεμένη
Καὶ χειρότερο ἀκόμα ἀπ' τὴν πείνα τυρλωμένη !
Αἰ ! ἀλλοίμονον Μουστάκα ! Τὸ κορμί σου κι' ἂν κορδώνεις
Ἀπ' τὰ νύχτα τῆς ψιφίνας κακομοίρη δὲν γλυτώνεις
Τὸ σπαθὶ καὶ τὰ σπιρούνηα κι' ἂν τὰ ἔχῃς τί θὰ κἀνῃς
Ἄδοξος μ' αὐτὰ θὰ πέσῃς, δίχως δόξαν θ' ἀποθάνῃς.

Προσπαθεῖ νὰ πάρῃ θάρρος . . . ἀλλὰ τίποτα . . . τὰ χάνει
Καὶ ἀμέσως γιὰ τὴν τρύπα εἰς τὰ τέσσαρα τὸ βάνει.

Τὶ κακό, σπαθὶ καὶ στέμμα ἕνας στρατηγὸς νὰ ἔχῃ
Κι' ὅταν βλέπει τὸν ἐχθρό του νὰ τὰ χάνῃ καὶ νὰ τρέξῃ !
Κρίμα ὅμως ἀπ' τὸ βάρος ὅπου ἔχουν τ' ἄρματά του
Δὲν μπορεῖ πολὺ νὰ τρέξῃ καὶ ἀπ' εἴσω ἀπ' τὴ φωλιά του
Ἢ ψιφίνα τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν βάζει εἰς τὸ στόμα
Καὶ τὸν τρώγει μὲ τὰ ὄπλα καὶ τὸ στέμμα του ἀκόμα !
Πέθανε ὁ κύρ Μουστάκας ἀπ' τὸ κλούβιο του κεφάλι.
Ποῖς τοῦ εἶπε σπιρουνάκια καὶ μακρὺ σπαθὶ νὰ βάλῃ ;
Εἰς τοῦ γέροντα τὰ λόγια ποῖς τοῦ εἶπε νὰ γελάσῃ ;
Ποῖς τοῦ εἶπε παλλικάρη νὰ γυρεύῃ νὰ περάσῃ ;
Ποῖς τοῦ εἶπε περιπάτους νὰ πηγαίνῃ ἔς τὴν κουζίνα ;
Ποῖς τοῦ εἶπε νὰ γυρίξῃ νὰ γυρεύῃ τὴν ψιφίνα ;
Ποῖς τοῦ φταίει καὶ ἐπῆγε τόσον ἄδικα κ' ἐγάρῃ ;
— Τὸ μυαλό του ! — Τὸ μυαλό του : . . . Αἰ καλὰ λοιπὸν νὰ πάθῃ !

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ βασιλέως

Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαρδαναπάλου, ἀκμάσαντος κατὰ τὸ 669 ἔτος πρὸ Χριστοῦ; περιείχε πλεῖστα συγγράμματα γεγραμμένα διὰ σφηνοειδῶν γραμμάτων ἐπὶ ὀπτῶν πλίνθων ! Διὰ τοῦτο ἡ ἀξία ἐνὸς ἐκάστου βιβλίου ἦτον ἀνυπολόγιστος !

Τὸ ἀρχαιότερον βιβλίον τοῦ κόσμου

Ἐν Νέα Ὑόρκη ἐπωλήθη ἀντὶ 75,000 φράγκων «Παλαιὰ γραφή» ἐκτυπωθεῖσα κατὰ τὸ 1450 ἐν Μαγεντία. Ὡς πιθανώτερος ἐκτυπωτῆς τοῦ ἔργου, θεωρεῖται ὁ Γουτεμβέργιος.

Τὸ ἀκριβότερον βιβλίον τοῦ κόσμου

Τὸ βαρutiμώτερον βιβλίον τοῦ κόσμου εἶναι ἡ «Ἑβραϊκὴ βίβλος», τὴν ὅποιαν κατέχει τὸ Βατικανὸν καὶ διὰ τὴν ὅποιαν κατὰ τὸ 1512 προσέφεραν εἰς τὸν Πάπαν Ἰούλιον II 512,000 φράγκων ! Ὁ Πάπας ἤρνήθη νὰ τὴν πωλήσῃ.

Τὸ μεγαλύτερον βιβλίον τοῦ κόσμου

Ἡ ἐν Βεγγάλῃ «Ἀσιατικὴ Ἐταιρία» ἠγόρασεν ἐκ τίνος ἐν Τιβέτ μοναστηρίου ἐν ἀντίτυπον τῆς «Τάντζουμ», τῆς γιγαντιαίας ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ Βουδισμού, ἀντὶ 3,000 ρουπιέδων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο σύγκειται ἐκ 225 τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει 75 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ὕψος καὶ πάχος 17!

Τὸ μικρότερον βιβλίον τοῦ κόσμου

Ὁ Ἄγγλος κ. Πλάντ ἐν Λονδίῳ κατέχει τὸ μικρότερον βιβλίον τοῦ κόσμου. Τὸ μικρόκομψον τοῦτο βιβλίον σύγκειται ἐκ σελίδων 100, λεπτῶν ὡς ἀράχνη, εἶναι δὲ δεδεμένον διὰ μετᾶξης εἰς σχῆμα κανονικὸν ὀκτάγωνον, ἔχον πλάτος 12 1/2 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου. Περιέχει ἀγίους ψαλμούς τῶν Μαχαρῶν Βραχμάνων

τῆς Ἰνδίας εἰς ἀγνωστον ἐποχὴν γεγραμμένους, ἐδωρήθη δὲ εἰς τὸν κ. Πλάντ ὑπὸ Ἀγγλοῦ στρατιώτου συλῆσαντος τοῦτο κατὰ τινὰ ἐπανάστασιν ἐν Σουαζῷ.

Ἴδου καὶ ἐν ἑκ τῶν ὀφειλωτέρων βιβλίων τοῦ κόσμου

Συγγραφόμενον διὰ παιδία, ἐφήδους καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον τακτικώτατα κατὰ μῆνα, εἰκονογραφημένον, συστημένον τρεῖς μὲχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἀπασχολεῖν τριάκοντα καὶ πλέον συνεργάτας ἐκ τῶν καλλιτέρων παρ' ἡμῖν λογίων καὶ τιμώμενον ἀντὶ τριῶν δραχμῶν καθ' ἕκαστον τὸ ἔτος !! Οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται ἡμῶν βεβαίως δὲν ἀναμένουσι νὰ τοῖς τὸ ὄνομάσωμεν. Θὰ τὸ ἐμάντευσαν ἤδη!

Ὀκνηρία - Ἔργασια

Ἡ ὀκνηρία ὁμοιάζει τὴν σκωρίαν, διότι φθείρει πολὺ πλεῖότερον ἢ ἡ ἐργασία.

— Ἡ ἀργία τοσοῦτον βραδυπορεῖ ὥστε πολὺ συντόμως συλλαμβάνεται ὑπὸ τῆς πτωχείας.

— Ἡ ἐργασία γεννᾷ τὴν εὐπορίαν, τὴν χαρὰν τὴν καλὴν ὑπόληψιν, τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν τιμὴν.

— Ὅ,τι δύνασθε νὰ πράξῃτε ἀμέσως, μὴ ἀναβάλλετε διὰ τὴν αὔριον.

Γλωσσικὰ λαϊκὰ γυμνάσματα.

Ἄπο πίσω ἀπ' τὴν ἀσάκα κάποια πάπια αὐτὰ κλωθε.

K. Ταμπακόπουλος

Μυγδαλιὰ τσιγδαλιὰ μυγδοτσιγδοκοκκαλιὰ πού κάνει μύγδαλα τσιγδαλα μυγδοτσιγδοκοκκαλα, ὅποιος τὰ φάει μυγδαλιάζει τσιγδαλιάζει μυγδοτσιγδοκοκκαλιάζει.

Λαίνια λιανολάινια καὶ λιανολαίνια.

Κατὰ τὸν λήξαντα Ἀπριλίον εἰργάσθη-
σαν ὑπὲρ τοῦ Περιοδικοῦ μετὰ μεγάλου ἐν-
διαφέροντος, ἀποσπώντος θερμὰς εὐχαρι-
στίας ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως οἱ κ. κ.
Ὁρ. Ἀμυρῆς, Εὐτυχία Φωτιάδου, Εὐγενία
Ἀγεῖα, Μαρία Λόρδη, Γ. Κοβαδίνος, Γ.
Ἀποστολίδης, Ν. Β. Κωστής, Σοφία Α. Τσα-
μαδοῦ, Ἐλένη Μαρίνου, Ἐλένη Πετρίτου,
Α. Μάλτος, Θ. Μπίκος, Ι. Καρακασιάνης,
Γ. Ῥεπαύλης, Ε.Δ. Κορυβαίου καὶ Α. Ἀτ-
τωαϊνίδης, ὅσους μοὶ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς :

Ἐξοτίμος Διεύθυναις

«Τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ἤλεκτρίσε τοὺς
μικροὺς μου μαθητάς, οἵτινες σήμερον μοὶ
προσφέρουσι τὴν συνδρομὴν των ὅλου χαρὰ,
διότι με ὄλην τὴν οικονομικὴν δυσχερείαν
τῶν γονέων των, κατώρθωσαν νὰ πληρώ-
σουν τὰς συνδρομάς των. Ἐλπίζω προσε-
χῶς νὰ ἐγγραφῶσι πάντες εἰς τὸ διδακτι-
κώτατον Περιοδικόν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ πρώτου
τεύχους του ἐνεθουσίασε καὶ ἠγαπήθη».

Φαίνεται ὅτι δὲν ἀνέγνωσες τὴν ἀλληλο-
γραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου μου, φίλε
Ε. Ζευγώλη καὶ δι' αὐτὸ παραπονείσαι, ὅτι
δὲν σοὶ ἀπήντησα. Ἀνάγνωσέ τὴν λοιπὸν
τώρα καὶ πᾶσιν πλέον τὰ ἄδικα παράπονά.

Εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων μου δὲν
εὔρον τὸ ὄνομά σου κ. Ν. Φρεμυτιδῆ. Ὑπο-
τίνος ἐνεγράφης καὶ ποῦ διαμένεις :

Μὰ ποῦ σοὶ ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν σὲ
ἠγαπῶ προσφιλῆς Ἀγγελικῆ Στ. Κιόπλια:
Ἐλαβὸν τὸ ὑπόλοιπον τῶν συνδρομῶν
Σας, φίλτατε Δ. Αρνασκόπουλε καὶ Ν. Βε-
λιτζίε καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

Ἐλαβες τὸ φύλλον φίλτατε Γ. Δημάκη:
Φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου δυσκόλως θὰ εὑ-
ρεθῶς νὰ ἠγαπήσῃ Ἐλένη Κορτσουλῆ, διότι
ὅλα ἐδέθησαν εἰς σώματα.

Ὁ διανομὸς πταίει διὰ τὴν καθυστέρη-
σιν ἀγαπήσῃ Γ. Α. Πετρόπουλε. Αὐτὸς ὁ
καχὸς ! Εἰς ὃν θὰ κάμω παρατήρησιν.

Δώρα λαμβάνουσι οἱ πληρωσάντες.

Ὅσα ἀνίγμματα ἢ λύσεις ἢ ποικίλα περ-
πλά μοὶ ἐστάλησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χρότου
γεγραμμένα δὲν θὰ δημοσιευθῶσι καὶ ἔστω
πρὸς γνῶσιν Σας τὸ ἤκουσες φίλτατε Δ.
Καλλιτάκη :

Ἐλαβὸν τὰς ἐπιστολάς σας, φίλτατοι Μ.

Κρίκα καὶ Εἰρήνη Πασοῦ καὶ ἐγάρην, διότι
εἶδον πόσον με ἠγαπάτε.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν ἢ συνδρομὴ φίλτατῆ
Δικατερῆ Κοιταβῆ εἶναι φρ. γρ. 3½, ὥστε
ἀναμεινὸν καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

«Τώρα μοὶ ἐγνώρισαν τὸ Παιδικὸν Πε-
ριοδικόν, μοὶ γράφει ὁ νέος φίλος μου Ι. Α.
Βογιατζῆς, καὶ δὲν θὰ χωρισθῶ ποτὲ ἀπ'
αὐτοῦ. Τὸ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ
βιβλία μου διὰ τὴν ἐκλεκτὴν τροφήν, τὴν
ὕπατον μοὶ παρέχει. . . » Καὶ ἐγὼ σὲ φιλοῦ
πολύ ἀγαπητῆ μου διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Ἡ καρδιά μου ἔχει τόπον δι' ὅλους τοὺς
καλοῦσιν φίλους, προσφιλῆς μοὶ Κρήνον τῶν
Λαῶν. Ἀπὸ τοῦδε σὲ ἀγαπῶ ὅσον καὶ τοὺς
καλλιτέρας συνδρομητάς μου. Γράψε μου.

Καὶ τὲς καὶ τὰ ἀδελφάκια σου εὐχαριστῶ
πολύ, ἀγαπητῆ Λιδώ Α. Λεπτοῦδη, διὰ τὴν
πολλὴν ἀγάπην σας. Τὸ « Ὁργανὸν τῆς
Κρήτης » δὲν θὰ ἐκδοθῇ εἰς ἴδιον τεύχος.

Τὰ ὄνόματα τῶν λυτῶν φίλτατε Ἀρωτ.
Γ. Λιάκη δημοσιευθροῦνται εἰς τὸ τέλος.

Μὲ τὴν σειράν των θὰ δημοσιευθῶσιν ὅσα
εἶναι καλά, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μοὶ ἔστει-
λες φίλτατε Ἦρ. Μαρούνη καὶ Ἐλεὺθ. Πλά-
των. Οἱ δύο τόμοι μου τιμ. δραχμ. 2½.

Ἦτο ἰδικὴ σου ἡ « Παιδικὴ ἠχώ », τὴν
ὁποῖαν ἐδημοσίευσας εἰς τὸ προηγουμένον
τεύχος, φίλε Ν. Λήμπος ! Γράψε μοὶ γράψε,
ὅτι τὴν εἶγες κλέψαι ! ἀπὸ ἄλλο περιοδι-
κόν. Τὰ ἀνίγμμά σου, ἂν ἦναι καλά καὶ
ἰδικά σου, θὰ δημοσιευθῶσιν.

Ἐν Ἀκαδημῇ ἀνταποκριτὴν ἡμῶν ὄρι-
σμέν τὸν κ. Ἀπόστ. Νίκου.

Καὶ ἐγὼ με μεγαλειτέρην χαρὰν ἐδιάβασα
τὸ πρῶτον γραμματάκι σου φίλτατῆ Τιπίκα
Ι. Περπασσοπούλου, τὸ ὁποῖον εὐχρῆμα νὰ
ἐπακολουθήσῃ καὶ ἄλλα πολλὰ-πολλά.

Ἡ « εὐρύτα ὄρεως », τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔ-
στειλες φίλε Πολικὲ ἀστὴρ ἔχει δημοσιευθῆ
εἰς τὸ α' φύλλον τοῦ Β' ἔτους τοῦ Παιδικοῦ
Περιοδικοῦ !!! Μὰ δὲν ἐπρόσεχες λιγάκι,
ὅταν τὴν ἀπέγραψες :

Ἀγαπήτα, Προμηθεῦ Δεσμώτα ! Ἄν ὁ
ὕπαινγμος ἀστῶρα ἡμῶς, νομίζεις ὅτι πρέ-
πει νὰ τὰ βάλωμεν με ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος
κυριολεκτικῶς ἔγρασε τὰ παύγια του !